

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/76/2014
Identifikačné číslo spisu:	2511010213
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2511010213.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného M. I. I. T. J. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 11. decembra 2014 v Bratislave dovolanie obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 15. mája 2014, sp. zn. 6 To 127/2013, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. I. I. T. J. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 31. júla 2013, sp. zn. 2 T 42/2011, bol obvinený M. I. I. T. J. (ďalej už len obvinený) uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 10. februára 2008 v čase okolo 03.15 hod. v O. v bare T. po predchádzajúcej slovnej potýčke s M. K. vzal do ruky hrubostenný sklenený pohár, s ktorým ho udrel do tváre, následkom čoho sa pohár rozbil a potom ho s rozbitou časťou pohára opätovne udrel do tváre, čím M. K. spôsobil dve rezné rany a v oblasti vnútorného kútika ľavého oka dlhé 1 - 2 cm, reznú ranu na chrbte nosa dlhú asi 6 cm, zlomeninu nosových kostí, pohmoždenie mäkkých tkanív hlavy, tváre, bez známkov otrasu mozgu a početné odreniny a povrchové rezné ranky na čele a v okolo- očnicovej oblasti vľavo, pričom ide o zranenia ľahké s dobou liečenia 3 - 4 týždne.

Okresný súd Piešťany (ďalej len súd prvého stupňa) za to obvineného odsúdil podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., za použitia § 41 ods. 1 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. mu súd výkon trestu podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky.

Zároveň súd rozhodol aj o uplatnených nárokoch na náhradu škody a to tak, že podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obvinenému povinnosť zaplatiť poškodenému M. K. sumu vo výške 680,48 € a poškodenú

spoločnosť Apollo zdravotná poisťovňa, a.s., IČO: 35 942 436, Potočná 85, Skalica, odkázal podľa § 288 ods. 1 Tr. por. na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, zahlásil obvinený odvolanie čo do výroku o vine a treste. Dôvody odvolania doplnil prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Petra Oreška v samostatnom písomnom podaní doručenom súdu prvého stupňa 15. augusta 2013.

Krajský súd v Trnave (ďalej len odvolací súd) uznesením z 15. mája 2014, sp. zn. 6 To 127/2013, odvolanie obvineného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Odvolací súd v odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol, že súd prvého stupňa, po predchádzajúcom vrátení veci odvolacím súdom, doplnil v naznačenom smere dokazovanie, že po takto vykonanom dokazovaní nemá ani odvolací súd dôvod považovať usvedčujúce výpovede za nedôveryhodné, pričom poukázal na súlad výpovedí svedkov a zabezpečeného znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva MUDr. M.. Vzhľadom na tieto skutočnosti nemal ani odvolací súd o vine obvineného pochybnosti. Za správnu označil aj právnu kvalifikáciu skutku. K uloženému trestu uviedol, že tento považuje za správny a zákonný, zodpovedajúci tak požiadavkám generálnej, ako aj individuálnej prevencie.

Súdu prvého stupňa bolo 23. júla 2014 doručené dovolanie obvineného, ktoré podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Petra Oreška. Dovolanie smerovalo proti vyššie citovanému uzneseniu odvolacieho súdu a obvinený v ňom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por.

V dovolaní obvinený zopakoval svoju obhajobnú argumentáciu uplatnenú tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdmi oboch stupňov. V rámci tejto argumentácie obvinený tvrdil, že to bol práve on, kto ako prvý podal v tejto veci trestné oznámenie, že jeho trestným oznámením sa orgány činné v trestnom konaní nezaoberali, preto ich urgoval a následne, na jeho veľké prekvapenie, mu bolo vznesené obvinenie, hoci on sa v tejto veci cíti byť poškodený. Podľa jeho názoru, ak by neurgoval konanie vo veci svojho trestného oznámenia, obvinenie by mu vznesené nebolo.

V pozícii obvineného bol vypočutý po deviatich mesiacoch od skutku. Výetrovateľovi vytýkal, že tento odmietol vykonať všetky dôkazy, ktoré v prípravnom konaní obhajoba navrhla. Súdu prvého stupňa potom vytýkal, že sa stotožnil a v ničom nespochybnil výpovede poškodeného a svedkov, hoci títo svedkovia boli a sú priateľmi poškodeného. Obvinený tieto výpovede označil za nepravdivé a vykonštruované. Obvinený napokon namietal, že súd prvého stupňa zamietol jeho návrhy na vypočutie svedkov, ktorí mohli vypovedať k jeho zdravotnému stavu a vyvrátiť výpovede charakteru, že sa pri útoku pohyboval bez barlí a že ich k pohybu nepotreboval.

Predmetné námietky uznal až odvolací súd, ktorý na základe jeho v poradí prvého odvolania uznesením zo 6. septembra 2012, sp. zn. 6 To 76/2012, podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil v poradí prvý rozsudok z 28. marca 2012, sp. zn. 2 T 42/2011, v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Až na základe záväzných pokynov odvolacieho súdu potom prvostupňový súd zadovážil zdravotnú dokumentáciu obvineného a dopočul svedkov, hoci tieto dôkazy žiadala obhajoba zaobstarat' už v prípravnom konaní.

Dopočutí svedkovia okrem iného konštatovali, že si už na okolnosti prípadu dobre nepamätajú. V tejto súvislosti obvinený namietal, že ak by orgány činné v trestnom konaní a súd bezdôvodne neodmietali vykonať obhajobou navrhnuté úkony, boli by títo svedkovia vypočutí bezprostredne po skutku a nie s odstupom piatich rokov. Napriek tomu z výpovede obhajobou navrhnutých svedkov vyplynulo, že sa skutok nestal tak, ako sa uvádza v obžalobe. Súd prvého stupňa sa ale týmito výpoveďami vôbec nezaoberal a opätovne vyniesol v poradí druhý odsudzujúci rozsudok, proti ktorému sa obvinený opäť odvolal.

Odvolací súd jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol. Odvolaciemu súdu preto obvinený vytýkal, že sa nepozastavil nad výpoveďami svedkov, ktoré boli v jeho prospech, potvrdzovali jeho výpoveď a zdravotný stav. Nepozastavil sa ani nad tým, že znalec posudzujúci jeho zranenie ho ani nevidel a nezistil ani také závažné zranenia, pre ktoré musel on ukončiť liečbu, čo potvrdila vo svojej výpovedi MUDr. A.. Ak obvineného nikto nebil a nenapadol, tak ako tvrdia svedkovia, tak je na mieste otázka, kde a ako a za akých okolností obvinený došiel k takým zraneniam, aké konštatovali ošetrojúci lekári. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatoval, že obvinený k zraneniam mohol dôjsť pri inom konflikte. Obvinený v tejto súvislosti namietal, že k žiadnemu inému konfliktu vypočutý nebol, či už ako svedok, poškodený, obvinený alebo zúčastnená osoba, o žiadnom inom konflikte nevie a ani nebol účastníkom iného konfliktu. Tvrdenie odvolacieho súdu, že obvinený skutok mohol a mal vykonať tak, že stál na jednej nohe opretý o stenu a útočil na poškodeného, je v rozpore so svedeckými výpoveďami, ktoré si osvojil prvostupňový súd. Podľa obvineného predostrel odvolací súd v poradí tretiu verziu skutku, podľa ktorej obvinený mal biť poškodeného a stáť pri tom opretý o stenu, čím síce odvolací súd spochybnil výpovede proti obvinenému, že tento odhodil barle a pohyboval sa ako by ich vôbec nepotreboval, ako vypovedali svedkovia - priatelia poškodeného, ale nevyvodil z toho žiadne dôsledky a ani ich náležite neodôvodnil.

Obvinený vyjadril presvedčenie, že odvolací súd si osvojil jeho výpoveď, aj spôsob jeho obrany, no pomenoval to útokom. Výpoveďami svedkov MUDr. A., MUDr. Z. a ani výpoveďou príslušníka mestskej polície P.T. z 11. júna 2008 sa náležite nezaoberal. Výpovede svedkov, podľa ktorých sa mal obvinený pohybovať bez barlí, sú spochybniteľné zdravotnou dokumentáciou a výpoveďami MUDr. A. a MUDr. Z..

Na základe uvedených skutočností obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky „jeho návrhu vyhovel a v súlade s § 386 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že bol porušený zákon a súčasne zrušil uznesenie Krajského súdu v Trnave a aby zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na predmetné uznesenie a prikázal opätovné prejednanie veci.“

Súd prvého stupňa v zmysle § 376 Tr. por. zaslal rovnopis dovolania na vyjadrenie okresnej prokuratúre a obom poškodeným.

K dovolaniu sa vyjadril len prokurátor, ktorý v písomnom stanovisku uviedol, že s poukazom na vykonané dokazovanie je nesporné, že obvinený sa dopustil skutku tak, ako je mu kladené za vinu v rámci obžaloby, pričom výpovede svedkov korešpondujú s lekáorskými správami a znaleckým posudkom MUDr. M.. Výpoveďou poškodeného ako aj svedkov skutku bola bez pochyb vyvrátená možnosť, že by obvinený konal v nutnej obrane, nakoľko to bol práve on, kto ako prvý zaútočil na poškodeného. Svedkovia M. R., M. C. a M. C. zhodne uviedli, že videli, ako obvinený udrel poškodeného do tváre pohárom. Sám obvinený na hlavnom pojednávaní uviedol, že si uvedomoval, že úderom pohára môže spôsobiť vážne zranenia. Vzhľadom na uvedené bol naplnený nepriamy úmysel, keďže vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený. Konanie obvineného bolo celkom zjavne neprimerané situácii, v ktorej sa nachádzal. V rámci prípravného konania resp. hlavného pojednávania neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by znížovali dôveryhodnosť výpovedí poškodeného, svedkov, znaleckého posudku resp. zabezpečených listinných dôkazov. Tieto tvorili ucelenú a ničím neprerušenu reťaz priamych resp. nepriamych dôkazov o jeho vine. Obvinený si ako osoba s ochorením dolných končatín musel byť vedomý, že v preplnenom nočnom podniku spojenom s diskotékou môže dôjsť k jeho kontaktu s inou osobou resp. osobami. V rámci dokazovania bolo zistené, že v miestach, kde sa odsúdený tesne pred konfliktom nachádzal a kadiaľ prechádzal poškodený, sa nachádzalo také množstvo ľudí, že bez kontaktu s inými sa ani nedalo prejsť. Skutočnosť, že poškodený mal naraziť do obvineného, nemohlo byť zákonným dôvodom na úder hrubostenným skleným pohárom do tváre poškodeného. Výkonaným dokazovaním, ako aj rozsahom zranení poškodeného bola rovnako bez pochyb vyvrátená možnosť, že by obvinený pohár iba držal pred sebou na svoju obranu a poškodený by sa sám o tento pohár zranil. Obvinený sám v štádiu po vznesení obvinenia povedal, že po tom, ako s rukou, v ktorej mal pohár, udrel

poškodeného do tváre, tak sa začali biť a on spadol na zem. Jeho zranenie na nohe vzniklo až následne a bolo spôsobené nezistenou osobou, keďže sa viaceré osoby snažili oddeliť poškodeného od obvineného.

Nemožno sa stotožniť ani s námietkami obvineného, že z dôvodu odmietania ním navrhovaných dôkazov si svedkovia nepamätajú prežité skutočnosti. Svedkovia M. R., M. C., M. C. podrobne opísali priebeh skutku, ako aj okolnosti, ktoré mu predchádzali. Svedkovia Katarína Siptáková a Mário Herák neboli priamymi svedkami skutku a teda sa nevedeli vyjadriť k jeho priebehu.

K námietkam obvineného v tom smere, že došlo k strate jeho trestného oznámenia uviedol, že trestné oznámenie nebolo stratené, avšak bolo policajtom založené do konceptu vyšetrovacieho spisu. Vzhľadom na uvedené tunajšia prokuratúra nemala vedomosť o tom, že obvinený podal trestné oznámenie vo vzťahu k tomu istému konfliktu, o tomto sa malo konať v samostatnom konaní. K týmto záverom dospel aj prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave, o čom bol obhajca obžalovaného písomne upovedomený. Skutočnosť, že obvinenému bolo vznesené obvinenie po tom, ako urgoval svoje trestné oznámenie, nemá žiadnu súvislosť, keďže vzneseniu obvinenia predchádzalo zabezpečovanie dôkazov v prospech ako aj neprospech obvineného. Vo vzťahu k námietkam, že v rámci prípravného konania boli odmietnuté všetky jeho návrhy na doplnenie vyšetrovania uviedol, že ťažisko dokazovania spočíva v konaní na súde, kde bolo obvinenému vyhovené odvolacím súdom v jeho návrhoch a dokazovanie bolo doplnené.

Čo sa týka námietok obvineného v tom smere, že súd zamietol všetky jeho návrhy na výsluch svedkov, ktorí by mohli vypovedať k jeho zdravotnému stavu a teda jeho možnosti sa pohybovať bez barlí uviedol, že v rámci prípravného konania, ale aj najmä na hlavnom pojednávaní sa vykonalo rozsiahle dokazovanie nielen k okolnostiam skutku, ale aj k pohyblivosti obvineného. Súd v zmysle pokynu odvolacieho súdu doplnil dokazovanie o zdravotnú dokumentáciu, k veci vypočul MUDr. M., ktorý vo veci podal znalecký posudok, MUDr. I.T. ako ošetrojúcu lekárku obvineného, MUDr. C. M. ako službukonajúceho lekára v nemocnici v Piešťanoch a MUDr. K. A. ako kúpeľnú lekárku, ktorá ošetrovala odsúdeného. Uvedenými dôkazmi boli odstránené pochybnosti resp. nejasnosti ohľadom zdravotného stavu obvineného vo vzťahu k jeho možnosti sa pohybovať a uskutočniť fyzický útok na poškodeného M. K.. Sám obvinený v rámci dovolania uviedol, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní 31. júla 2013 vypočul svedkov, ktorých žiadala vypočuť obhajoba ako aj doplnil zdravotnú dokumentáciu. Z výsluchu svedkov resp. listinných dôkazov bolo zistené a preukázané, že hoci obvinený v čase skutku používal francúzske barle, bol schopný krátkodobu stáť, resp. sa bez ich pomoci opierať o nejaký predmet, napr. barový pult. Je pritom potrebné podotknúť, že obvinený útok viedol svojou rukou, pričom v čase skutku nemal problémy s jej hybnosťou.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por.

Spisový materiál spolu s dovolaním obvineného bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 5. decembra 2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocneného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je

určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávnych chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Ako prvý v poradí obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie cit. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom.

Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom. Určujúcou v tomto smere bude rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

V posudzovanej trestnej veci bol obvinený stíhaný a odsúdený za prečin, nešlo teda o prípad povinnej obhajoby. Napriek tomu obvinený využil svoje právo a ešte v prípravnom konaní si zvolil za obhajcu advokáta JUDr. Petra Oreška. Zo spisového materiálu vyplýva, že splnomocnený obhajca pristupoval k obhajobe obvineného aktívne, zúčastňoval sa jednotlivých úkonov trestného konania a dohliadal na uplatňovanie jeho práv. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvineného na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý.

Vzhľadom na tieto skutočnosti dovolací súd konštatuje, že v trestnej veci obvineného k porušeniu jeho práva na obhajobu nedošlo, tobôž nie k jeho porušeniu zásadným spôsobom, ako to predpokladá uplatnený dovolací dôvod.

Ako druhý v poradí obvinený uplatnil dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod. i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálil, že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, svojím obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia podstatný obsah dovolacích námietok obvineného. Zo znenia týchto námietok je totiž evidentne zrejmé, že ide o námietky rýdzo skutkového charakteru, smerujúce jednak proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ale predovšetkým proti spôsobu, akým sudy oboch stupňov hodnotili dôkazy. Je teda

zrejme, že obvinený v dovolaní len formálne odkazuje na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/. Tr. por., no v skutočnosti predostiera argumenty, ktoré svojím obsahom nenapĺňajú nielen dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

O dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., ide spravidla aj vtedy, ak obvinený v dovolaní v podstate len opakuje námietky uplatnené už skôr v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, s ktorými sa súdy oboch stupňov dostatočne a správne vyrovnali.

Vychádzajúc z týchto úvah a ustálenej rozhodovacej praxe dovolací súd dospel k záveru, že v tejto trestnej veci dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por. nie sú dané, preto dovolanie obvineného s použitím ustanovenia § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.